

den lidt paafaldende. Naar det. Modfatte nu imidlertid engang staaer i Regjeringsforslaget, saa har det dog paa den anden Side ogsaa noget Misligt for mig her at gjøre en Undertagelse for en enkelt Klasse af Statsborgerne, selv blivt med Hensyn til Formen for Testamenternes Drettelse. Det er nemlig et Punkt, hvorpaa jeg egentlig lægger overordentlig stor Vægt, at baade Realiteten og Formen blive eens for alle dem, som faae den heromhandlede Testationsret. Men der er, som allerede sagt, blevet gjort den Bemærkning imod mig, at det dog var urimeligt at tvinge de vedkommende Embedsmænd til at foretage en saadan testamentarisk Affattelse for formuende Folk, og jeg har ikke kunnet nægte, at der vistnok var Noget dert, thi endt jeg ganske vist ikke troer, at der er saa Meget dert, som det lyder til. Jeg har derfor ikke villet dissentiere fra det øvrige ærede Udvalg i dette Punkt, men jeg er dog ikke meget opsat paa at faae Ændringsforslaget vedtaget. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 30 til § 24, som tilstedes ogsaa den sidste Majoratsbesidder med kongelig Bevilling at kunne ophæve Majoratet, da finder jeg det fuldkomment rigtigt at vedtage et saadant Forslag. Det forekommer mig nemlig, at, naar Grundloven ganske i Almindelighed stiller i Udsigt, at alle vedkommende Besiddere af Majorater skulde kunne faae disse opløst, hvis de ønske det, da kan man ikke ret vel, i alt Fald ikke uden en vis Ubillighed, ved Lov fuldkomment affkære den, der er den sidste Besidder, Muligheden af ogsaa at kunne gjøre det. Forholdene kunne jo være overordentlig forskjellige i de forskjellige enkelte Tilfælde af denne Art, og det synes derfor billigt, at ogsaa den sidste Besidder, forsaavidt han kan overbevise Regjeringen om, at det bør stee, maa kunne erholde Tilladelse til en saadan Opøsning. Jeg haaber, at den ærede Minister ikke vil have Noget imod Forslaget under Nr. 30, men jeg veed det forøvrigt ikke.

Til § 23 er der under Nr. 29 stillet det Forslag, at andet Punktum af Paragraphen skal udgaae. Dette Forslag glemte jeg for at omtale, da jeg iøvrigt bejæftigede mig med den nævnte Paragraph. Jeg for mit Ved-

kommende finder ikke, at der er nogen Grund til at stemme for dette Forslag; tværtimod maa jeg anbefale, at man følger med Lovforslaget i saa Henseende. Jeg kan paa ingen Maade see, at der kan være Tale om, at det kan kaldes et fideicommissarisk Baand, hvad Lovforslaget i det omtalte Punktum vil tilstede. Om det kunde kaldes saaledes paa gammel Romersk, veed jeg ikke, men i daglig Tale troer jeg Ingen vil falde paa at sige, at det er et fideicommissarisk Baand. I Virkeligheden kan man jo meget godt tænke sig, at en Fader, der være sig nu en Bonde eller hvem Anden det maatte være, kan have en Søn eller Datter, der lider om just ikke af Sindssvaghed, saa dog af en eller anden saadan Mangel, som gjør, at Faderen maa frygte for at Barnet vil kunne handle saaledes med den Eiendom, som det arver efter ham, at den derved udsættes for at gaae ud af Familien, uden at der iøvrigt er nogen Grund dertil i selve Forholdene. Jeg kan nu ikke indsee, hvorfor Faderen saa ikke i dette eller lignende Tilfælde skulde kunne faae lagt et saadant Baand paa den vedkommende Arvings Handlefrihed, som Lovforslaget vil indrømme. Jeg troer overhovedet, at man ligeoverfor saadanne Spørgsmaal, i hvilke det gjælder om paa rette Maade at sørge for Børnene, skal være betænkelig med at indskrænke Forældrenes Frihed mere end aldeles nødvendigt. Det er i Reglen en urigtig Tanke, at man ved nogensomhelst almindelig Lovregel kan sørge bedre for Børnene, end Forældrene kunne gjøre med deres Kjærlighed til dem. Jeg troer derfor heller ikke, at man skal indlade sig paa at begrænse Friheden, hvor dette ikke behøves. En anden Sag er det, at der kan være visse Grændser for Friheden i denne Retning, som Almeenvellet kræver satte, men jeg troer ikke, at Lovforslagets Bestemmelser i § 23 ligge udenfor disse Grændser. Jeg skal endnu kun til Slutning tillade mig at omtale den hele Bestemmelse i § 23 med et Par Ord. Det er ofte blevet sagt — jeg har hørt det baade i og udenfor Salen — at dens Bestemmelser egentlig ikke høre hjemme i den her foreslaede Lov. Dette kan jeg imidlertid ikke indrømme. Der er endeel Bestemmelser i